

Juliette Cross

Witches Get Stitches

De Stay a Spell-serie, deel 3

Proloog

‘Oké, het is Violets beurt!’ gilde Clara, die naast me enthousiast op en neer zat te wippen. Tante Beryl had net haar reading met de waarzeggerskom gedaan.

Dit was het cadeau voor onze zestiende verjaardag. Mijn tweelingzus schoof een stukje opzij in het gras zodat ik recht tegenover tante Beryl kon gaan zitten voor mijn reading. Ik boog me voorover om beter in de kom te kunnen kijken, die omringd werd door wilde bloemen en kruiden die zo perfect geschikt waren dat ze eruitzagen als een Engels tuintje in de achtertuin van tante Beryl.

‘Ik ben ook een Ziener, weet je.’ Ik sloeg een stukje gras van mijn blote knie. ‘Dit had ik zelf kunnen doen.’

Tante Beryl, de beste vriendin van onze moeder die ons zo ongeveer samen met haar opgevoed heeft, was een van mijn favoriete mensen op de hele wereld. Niet alleen omdat ze zo vreselijk cool was, maar omdat ze mondig genoeg was om mensen zonder pardon op hun plek te zetten.

‘Je bent pas zestien.’ Ze trok hooghartig een wenkbrauw op. ‘Als een pasgeboren baby in een luier wat je magie betreft.’

Zie je wat ik bedoel? Ik glimlachte. ‘Ik heb Jules’ toekomst voorspeld met de nieuwe tarotkaarten die mam me heeft gegeven. Er kwam uit dat ze ooit het hoofd van New Orleans zou worden. Mam zei dat dat absoluut waar was, dus ik vind het niet slecht.’

Ze rolde met haar ogen en hield haar hoofd schuin, waardoor haar lange dreadlocks over haar schouder vielen. ‘Of je hebt gewoon gezond verstand en een greintje intelligentie in dat hoofd van je.’ Ze reikte over de waarzeggerskom heen en tikte tegen mijn voorhoofd.

‘Iedereen zou je kunnen vertellen dat Jules op een dag het heksen-gilde zal leiden.’ Ze legde haar handen om de houten kom heen, die gevuld was met water van de eerste voorjaarsbui. ‘Wees nu stil en concentreer je op je toekomst. Het is sowieso nooit slim dat een Ziener haar eigen lot voorspelt.’

Ik legde mijn handen op mijn blote knieën, nam een ontspannen houding aan en deed mijn ogen dicht. ‘Waarom niet?’

‘Het is te dichtbij. Sommige Zieners kunnen wat zichzelf betreft niet helder zien, hoe sterk hun paranormale band met anderen ook is.’

‘Maar ik...’

‘Sst!’ snauwde ze.

Dus hield ik mijn mond. Ik voelde dat Clara naast me zat te wriemelen, maar zij kon beter bevelen opvolgen dan ik; ze was nu al stil zodat tante Beryl zich kon concentreren. De scherpte van haar magie kolkte tussen ons in en trok aan mijn borstkas met een golf van zinderende energie. Ik vond de magie van tante Beryl geweldig. Het voelde als een koele, troostende bries op een zomerdag.

‘Hm.’ Tante Beryls zwijgzame overpeinzing wakkerde wat spanning bij me aan.

‘Wat?’ Mijn ogen schoten open en ik keek voor me uit. Ik kon de wazige beelden van heksentekenen die in de kom dreven niet onderscheiden.

Tante Beryls handen lichtten wit op toen ze die boven het water liet zweven, waarna ze ze in haar schoot legde en fronsend omlaag-keek.

‘Wat zie je?’ vroeg ik, gretiger dan ik had verwacht.

‘Totale onafhankelijkheid.’

‘Verrassend,’ fluisterde Clara en ze snoof zachtjes. Ik stootte haar met mijn elleboog aan.

Onze stijlen waren nu al heel verschillend. Ik had graag gescheurde jeans en rock-’n-roll-T-shirts aan, terwijl zij soepele jurken droeg die onze elfachtige trekken accentueerden. Ze zag eruit als een fee die de menselijke wereld betrad.

‘Je droomcarrière laat even op zich wachten, maar hij komt eraan. Ik zie succes. Strijd, maar ook succes.’

‘Geweldig. Ik zou trouwens wel willen weten wat die droomcarrière is.’

Ze keek me vernietigend aan. ‘Zo werkt waarzeggerij niet.’

‘En hoe zit het met haar ware liefde?’ vroeg Clara opgewonden. Dit was het enige wat haar interesseerde.

Tante Beryl fluisterde iets in zichzelf en wuifde met haar hand boven de waarzeggerskom. Het water kolkte sneller door haar uitgesproken bevel. Ik probeerde te doen alsof het me niet zoveel interesseerde over mijn ‘ware liefde’ te horen, zoals Clara het graag noemde, maar in werkelijkheid was ik onder mijn ruige buitenkant een zoetsappige romanticus. Ik leunde gespannen voorover.

‘O.’ Tante Beryl leunde achterover en keek fronsend naar de kom.

‘Nou, dat klinkt niet best. Wil je daar alsjeblieft over uitweiden?’

Ze keek me scherp aan. ‘Je ware liefde is gebroken vanbinnen. Net als zijn hele familie.’ Ze keek weer naar de kom.

Van alle mannen in de wereld zou dat mijn ware liefde zijn. Toch maakte mijn hart een sprongetje bij het besef dat tante Beryl toch iemand had gezien.

‘Maar kan Violet hem helen?’ Clara keek nu ook fronsend naar de kom.

‘Misschien,’ antwoordde tante Beryl. ‘Wacht, ja. Ja, dat kun je. Als je met je hart denkt en niet met je verstand.’

Dat was meer iets voor Clara, niet voor mij.

‘Hoe zal ik hem herkennen?’ vroeg ik. Ik was gespannen door deze nieuwe onthulling over mijn toekomst.

‘Aan zijn ogen.’

‘Dat zegt me niets, tante Beryl. Welke kleur zullen die ogen hebben? Wat is er zo speciaal aan? Is hij klein? Lang? Blond of bruin haar?’ Ik voelde me gefrustreerd als een typische tiener door haar cryptische antwoord, en ik snoof.

Ze glimlachte slechts op die veelbetekenende manier, waarna ze haar moederlijke stem opzette, die leek te suggereren dat ik een dwaas kind was. ‘Je zult hem herkennen aan zijn ogen.’

1

~VIOLET~

‘Iets lager.’

Ik trok beide bandjes van mijn loszittende tanktop tot aan mijn ellebogen naar beneden zodat hij er beter bij kon.

‘Buig nog iets verder naar voren.’ Zaire kwam langzaam dichterbij me zitten, zijn lange benen aan weerszijden van de lage kruk waarop ik zat.

‘Het voelt net alsof we seks gaan hebben.’

Hij grinnikte. ‘Heb je het hierbuiten te koud?’

Ik keek omlaag naar mijn zwarte bikinitopje. Ik had het gedragen omdat het om mijn nek vastgeknoopt zat en Zaire geen last zou hebben van bandjes terwijl hij zijn werk deed.

‘Mijn tepels zijn momenteel ijspegels, maar zoals ze zeggen: *no pain, no gain*. Bovendien heb ik beloofd dat we elkáár een gunst zouden verlenen, dus ga door.’

‘Maak me niet aan het lachen als je niet wilt dat ik deze tatoeage helemaal verneuk.’ De ritmische vibratie van de tatoeëernaald zette zich in mijn huid, een welkome pijn. ‘De gunst was dat ik deze tatoeage mocht zetten, niet dat er een show zou worden opgevoerd voor elke man in de bar.’

‘Je wilde nieuwe zaken doen, toch? Hoe trek je die nu beter aan dan door een heks in een bikinitopje te tatoeëren terwijl het één graad vriest, op oudjaarsavond?’

Inmiddels was ik ietwat verdoofd door de kou, zelfs met de kachel die naast ons zijn warmte uitstraalde. Bovendien kreeg ik door de naald een bedwelmende roes van pijnlijk genot. Tijdens mijn laatste bezoek had hij de lijnen van de orchidee op mijn schouder al gezet

en nu voegde hij er blauwe schaduwen aan toe, wat de beste reclame voor zijn artistieke vaardigheden zou zijn. Precies die vaardigheid had ik als zijn leerling geoefend, met de bedoeling in de toekomst mijn eigen zaak te openen. Hopelijk de nabije toekomst.

Ik had Zaire vorig jaar ontmoet tijdens de heksengildebijeenkomst hier in Austin, Texas. Normaal gesproken woonde hij zulke dingen niet bij, maar omdat zijn oma een vooraanstaande heks in de lokale heksenkring was, had ze hem gedwongen te gaan, zodat hij een goede heksenvrouw kon vinden. Helaas had hij slechts mij gevonden, een mede-waarzeggende Ziener die ook wenste dat ze ergens anders was dan op die trouwmarkt voor heksen.

Er ontstond meteen een vriendschap. Het waren zijn fronsende gezicht en sombere maniertjes die me direct tot hem aantrokken zodra hij binnenkwam. Een geestverwant. Maar het was de *full sleeve*-tatoeage op zijn donkere huid die ervoor zorgde dat ik in de bar rechtstreeks op hem af liep. Ik was helemaal gek van inkt en kon mezelf er nooit van weerhouden de tatoeages van andere mensen te bekijken. Toen had ik moeten weten dat mijn liefde voor die kunst er uiteindelijk toe zou leiden dat ik zelf tatoeëerder zou worden.

Bovennatuurlijken liepen door de deur van het dakterras. De potige uitsmijter gaf hun een goedkeurend knikje toen ze hem hun pols lieten zien, waarmee ze aangaven dat ze beneden waren goedgekeurd en een stempel hadden gekregen.

Ik huiverde toen Zaires naald het randje van mijn schouderblad raakte, waar de huid dun was. ‘Geeft het tatoeëren je magie een kick?’

Hij schoof dichterbij en zijn lange vingers kromden zich om de ronding van mijn schouder terwijl hij de naald omlaag bewoog. Een paar feestgangers kwamen in ons stille hoekje van de bar, die Mickey’s heette, op het dakterras staan. Op oudjaarsavond was de bar gesloten voor het publiek, zodat de heks die de eigenaar was hem kon openen voor genodigde bovennatuurlijken.

Aangezien Zaire zijn eigen clientèle probeerde op te bouwen, gebruikte hij mij als levende advertentie op het feest. Ik had bereidwillig toegestemd, in ruil voor de tatoeëerlessen.

‘Wat voor soort kick?’

‘Je weet wel. Dat het je gave een boost geeft.’

Ik had altijd het gevoel gehad dat er een directe link was, als een elektrisch circuit, dat bij bovennatuurlijken gloeide als hun magie om wat voor reden dan ook werd aangewakkerd. Of we het nu opriepen of dat het uit zichzelf gebeurde. Wanneer ik als leerling van Zaire iemand tatoeëerde, zoemde mijn lichaam van magische energie.

‘Nee,’ antwoordde hij uiteindelijk. ‘Dat is me nog nooit gebeurd.’ Hij haalde de naald uit mijn huid. ‘Jou wel?’

‘Continu,’ antwoordde ik naar waarheid. Ik fronste, omdat Zaire deze sensatie niet ervoer.

‘Verbaast me niets. Jij hebt meer magie in je pink dan elke Ziener die ik ooit heb ontmoet.’

‘Hou op.’ Ik knipperde met mijn ogen en keek toen serieus. ‘Zelfs meer dan je oma?’

‘Waag het niet haar te vertellen dat ik dat gezegd heb.’

‘Wauw,’ fluisterde ik zwoel. ‘Is dit een heksentactiekje om me te verleiden?’

Hij schonk me die rocksterrenglimlach van hem voordat hij weer aan de slag ging. ‘Verleidelijk, maar nee.’

‘Vertel op.’ Ik vond het heerlijk om met Zaire te flirten. Ik geef toe dat ik er vaker aan had gedacht de grens van vriendschap te overschrijden, maar hij was slimmer dan ik en liet het nooit gebeuren.

‘Absoluut niet.’

Zie je wel? Spelbreker.

‘Ik wil je als vriendin behouden,’ legde hij uit. ‘Ik heb het spoor van gebroken harten gezien dat je achterlaat.’

‘Je zegt zulke lieve dingen.’

‘Dat laatste joch. Hoe heette hij ook alweer?’

‘Ben?’

‘Nee.’

‘Darius?’

‘Nee.’

‘Hopper?’

‘Nee.’ Hij haalde de naald weer uit mijn huid. ‘Met hoeveel mannen heb je dit jaar gedatet?’

‘Wat versta je onder daten?’

‘Precies. Nee dus. Hoe verleidelijk het ook is, we blijven gewoon vrienden, juffrouw Savoie.’

‘Je bent slimmer dan ik, dus ben ik het met je eens.’

Ik keek om me heen naar de jonge mensen uit Austin, die dronken hun ding deden. Een indieband, bestaande uit twee vampiers en een grim, was een uurtje geleden begonnen. Hun coole vibe bracht een fijne sfeer teweeg.

‘Hm,’ gromde Zaire.

‘Vanwaar dat geluid?’

‘Ik moest denken aan iets wat mijn oma zei toen ik haar vertelde dat ik mijn kunstgraad ging gebruiken om tatoeëerder te worden.’

‘Vond ze dat geen goed idee?’

‘Integendeel, eigenlijk. Ze zei dat het de roeping was van veel heksen en tovenaars.’

‘Hoe komt dat?’

‘Vanwege onze eeuwenoude banden met betoverde tatoeages.’

Er schoot een stoot elektriciteit door mijn aderen. Ik ging rechtop zitten. ‘Hoe bedoel je dat?’

‘Iets met de oude druïden en sjamanen... Vroeger gebruikten sommige heksen en tovenaars hun magie om bovennatuurlijken permanent te betoveren.’

‘Wauw,’ zei ik luchtig, en ik verwonderde me over het plotse-
linge gezoem van magie vlak onder mijn huid toen Zaire het over
betoverde tatoeages had. Ik voelde zelfs dat mijn paranormale gave
op mijn schouder tikte. Het was een licht voorgevoel, een teken dat
ik moest kijken en luisteren. Als Ziener was ik zo afgestemd op mijn
magie dat ik van elke stroomstoot wist wat die betekende. Mijn
vermogens maakten zich op grote schaal kenbaar. Alles van volle-
dige toekomstvisioenen tot piepkleine tikjes op de paranormale lijn,
die me vertelden dat ik moest opletten. Zoals nu.

‘Wanneer ga je het doen?’ Zaire veegde de overvloedige inkt van
mijn tatoeage voordat hij weer verderging.

‘Wat zei je?’ vroeg ik, omdat mijn gedachten eventjes heel ver weg
waren geweest.

‘Je eigen zaak openen.’

‘O, daar ben ik nog niet klaar voor. Ik ben begonnen met sparen, door extra diensten bij de Cauldron te draaien en zo. En ik ben leerling bij een lokale artiest, hoewel hij natuurlijk niet zo goed is als jij.’

‘Natuurlijk niet,’ stemde hij zelfvoldaan in.

‘Maar ik moet de juiste plek vinden en de juiste mensen. Ervoor zorgen dat alles klopt.’

Een magere tovenaars en twee heksen kwamen bij ons staan om toe te kijken. Zaire kletste met hen toen de energie in de bar op het dak opeens verschoof. Voor de meeste bovennatuurlijken tinkelde magie met verschillende gradaties van energie door onze radar. De trilling van de magie varieerde en hing ervan af of het een heks met aanzienlijke macht was, of een vampier met juist weinig macht. Voor mij was het anders. Ik kon magie niet slechts voelen; ik kon het proeven. En op dit moment nestelde gevaar zich op mijn hele tong.

Degenen die me die vibes gaven, waren vier mannen die het dak op liepen. Weerwolven, eigenlijk. Waanzinnig sexy weerwolven, om precies te zijn.

De twee voorste met hun gemoedelijke glimlach waren jonger dan de twee achter hen, en ze liepen rechtstreeks naar de bar. De andere twee deden het rustiger aan, met meer bewustzijn en meer ervaring. Weerwolven waren niet altijd welkom, snap je. Hun veranderlijke reputatie maakte hen paria's onder de meeste bovennatuurlijken. Maar de uitsmijter bij de deur had de langste van de vier net een vriendschappelijke boks gegeven en hen doorgelaten.

De langste was echt ontzettend sexy. Zijn zwarte haar en gebruide huid waren heel opwindend, maar het was de manier waarop hij zich bewoog en deze plek met een roofzuchtige heimelijkheid in zich opnam die een heerlijke huivering over mijn huid liet gaan. Toch zat er een gevoeligheid en zachtheid in de lijnen van zijn gezicht. Ik kon zijn dominantie van hieruit proeven, maar toch straalde hij ook zoetheid uit. Wat was deze weerwolf een paradox.

Hoewel het hier behoorlijk fris was, had hij de lange mouwen van zijn overhemd opgerold, waardoor er ingewikkelde tatoeages zichtbaar waren die op beide armen tot aan zijn polsen doorliepen. Dat alleen al wekte mijn interesse.

‘Vergeet het maar,’ fluisterde Zaire dicht bij mijn oor.

‘Waarom? Je kunt het beste scharrelen met iemand van buiten de stad. Geen verplichtingen.’

‘Niet met hem.’

‘Ken je hem?’

‘Een vriend van me tatoeëert hem. Dat is Nico Cruz, een lid van de Bloedmaan Broeders.’

‘Ooo. Hij zit bij een weerwolvenroedel. Zalig.’

‘Je zus Jules zou je een klap verkopen als ze hier was.’

Hij had de naald weer uit mijn huid gehaald om de inkt van mijn schouder te vegen. Ik keek overdreven de bar rond. ‘Hm, ik zie Jules nergens, jij wel?’

‘Blijf zitten, wijsneus.’

‘Lijkt me ongevaarlijk.’ Ik praatte zachtjes. Het heksengezelschap keek nog steeds toe. Ze dronken van hun bier en kletsten terwijl ze tegen de tafel leunden waarop Zaire foto’s van zijn werk had tentoongesteld.

Zaire lachte snuivend. ‘Het gerucht ging dat hij op een avond door het lint is gegaan,’ fluisterde hij zacht. ‘Heeft een zestienjarige met zijn klauwen bewerkt. Iemand van zijn eigen roedel.’

‘Au.’ De lange, Nico, stond aan de zijkant van de bar op de anderen te wachten en bekeek het feestgedruis met een soort behoedzame kalmte. ‘Is die jongen hersteld?’

‘Geen idee. Ik heb de details nooit te horen gekregen. Je kunt maar beter uit zijn buurt blijven, Vi.’

‘Dat wordt misschien nogal moeilijk, Z.’

‘Hoezo?’

‘Hij komt deze kant op.’

Zaire slaakte een zucht en ging verder met de tatoeage. ‘Laat het maar aan jou over om de gevaarlijkste bovennatuurlijke die hier aanwezig is naar je toe te trekken,’ mompelde hij.

‘Zo begaafd ben ik nu eenmaal.’

Nico en zijn vriend kwamen met een ontspannen gang naar ons toe. Nonchalant, onverschillig kuierend. Toch maakte de flits van elektrisch groen in zijn ogen me er volledig van bewust dat zijn wolf aanwezig was, overduidelijk. Die waakzame, hypnotiserende ogen bekeken me, terwijl me opviel dat de lijn van zijn scherpe kaak naar

een prachtige mond leidde.

Hij had een fles importdrank in zijn ene hand en de andere had hij in zijn broekzak gestoken. Ik vond het geweldig als weerwolven probeerden er tam uit te zien. Misschien zou ik gelachen hebben als Zaire me niet net gewaarschuwd had voor deze.

‘Zaire. Beetje aan het bijbeunen?’

O, hemel. Zijn stem was de perfecte combinatie van schor en warm.

‘Nico.’ Ik kon hem niet zien, maar waarschijnlijk gaf Zaire Nico een knikje, zoals mannen dat doen als ze elkaar begroeten.

‘Verdomme,’ zei de andere man, een knappe blonde met bruine ogen die dicht bij mijn linkerschouder kwam staan. ‘Mooi werk.’

Weerwolven kwamen altijd te dicht in iemands persoonlijke ruimte. Deze was daar geen uitzondering op. Als je ooit iemand ontmoet die heel dichtbij staat wanneer hij praat, dan is het waarschijnlijk een weerwolf. Onwillekeurig overschrijden ze grenzen. Misschien vond ik hen daarom leuk, ondanks het feit dat mijn zus Jules ons ons hele leven had gezegd bij hen weg te blijven. Bovendien zat rebellie in mijn DNA.

Nico kwam vlak voor me staan en keek toe terwijl Zaire werkte. Nu kon ik zien dat zijn ogen diepgroen waren, met piepkleine sterretjes van goud om de pupil. Die vlamden nauwelijks waarneembaar op toen hij zijn verhitte blik op mij richtte.

‘De blauwe orchidee. Dat is interessant.’

‘Hoezo?’ Ik trok een wenkbrauw op. ‘Weet je überhaupt wat het betekent?’

Zijn sensuele mond krulde aan een kant wat omhoog. In combinatie met die hete blik die hij me toewierp, had ik ook zonder Zaires waarschuwing geweten dat hij voor problemen zou zorgen.

‘Ja,’ was alles wat hij zei, terwijl hij me die verwoestende scheve glimlach schonk.

‘Wat? Zie ik er niet uit als een spirituele, diep nadenkende vrouw?’ Want dat was in feite wat de blauwe orchidee betekende: de diepe denker. Hoewel ik me ervan bewust was dat ik té veel nadacht, had ik in werkelijkheid voor deze bloem gekozen omdat ze zo verdomd mooi was en omdat blauw mijn lievelingskleur was.

De grote boze weerwolf kwam nog dichterbij staan en keek naar beneden. ‘De blauwe orchidee is ook het meest zeldzaam,’ fluisterde hij op een bijna intieme manier. Zijn ogen knepen zich tot spleetjes en zijn glimlach werd breder. ‘Ik durf te wedden dat je een unieke heks bent, of niet?’

Terwijl ik zijn intense blik vasthield, ontging het me niet dat de gouden sterretjes in zijn ogen breder werden; een duidelijk teken dat zijn wolf naar boven kwam. Ik wilde net een bijdehante opmerking maken – als mijn mond tenminste zou meewerken – toen Zaire ons flirterige gesprek onderbrak.

‘Helemaal klaar.’ Hij zette zijn draadloze tatoeëerapparaat uit. ‘Wil je hem zien?’

Ik knipperde met mijn ogen om de intieme verbinding te verbreken en keek over mijn schouder. Zaire gaf me een spiegel met handvat terwijl hij er zelf ook eentje vasthield, zodat ik de reflectie van de reflectie kon zien.

Ik was me er zeer van bewust dat mijn topje voor de helft loshing. De meisjes waren volledig bedekt door de bikinitop, maar ik liet toch vrij veel huid zien voor een winters feestje op een dak in plaats van een dag zonnebaden op het strand. Toch kreeg ik een kick van Nico’s gemengde uitdrukking van schok en opwindings.

Ik keek eens goed en was even volkomen betoverd. Ik vergat waar ik was. ‘Verdomme, Zaire. Je hebt echt talent. Weet je zeker dat je niet naar New Orleans wilt verhuizen?’

In de spiegel zag ik zijn brede glimlach en ik knipoogde naar hem.

‘Blij dat je hem mooi vindt.’ Hij legde de laatste hand aan zijn werk door de overvloedige inkt weg te vegen, mijn schouder schoon te maken met ontsmettingsmiddel en vervolgens mijn tatoeage af te dekken met de transparante, waterbestendige folie. Hij nam niet de moeite me voor de honderdste keer te zeggen dat hij niet ging verhuizen. Maar ik moest het geprobeerd hebben.

‘Zelfde prijs als vorige keer?’ vroeg ik, terwijl ik mijn topje weer over mijn schouders schoof. ‘Twee pijpbeurtjes en een etentje met steak?’

Blondie lachte blaffend vanaf de plek waar hij tegen de tafel leunde. De heksen giechelden. Ik zou zweren dat ik de grote weer-

wolf diep hoorde grommen. Hij stond nog steeds in mijn persoonlijke ruimte. Zaire trok een wenkbrauw naar me op en schudde zijn hoofd.

‘Je weet hoe je me moet betalen.’

‘Eén pijpbeurt en een etentje?’

‘Jezus, Violet. Hou op.’ Hij keek hoofdschuddend en grinnikend naar de twee weerwolven. ‘Ze maakt een grapje. Dit is nu eenmaal haar manier.’

‘O, kijk.’ Ik knikte naar de deur. ‘Je hebt een onfeilbare timing, Zaire. Josie is er.’

De kleine heks met haar pixiekapsel in alle kleuren van de regenboog huppelde zowat naar ons hoekje toe. Ik experimenteerde veel met mijn haarkleur – op dit moment was het donkerblauw – maar Josie ging nog verder. Zij was zijn tweede levende reclame van vanavond.

‘Mag ik je iets te drinken aanbieden?’ Terwijl ik mijn grijze jasje van mijn schoot had gepakt en het had aangetrokken, was hij in mijn persoonlijke ruimte blijven staan.

‘Absoluut.’ Ik stopte mijn handen in mijn jaszakken en keek over mijn schouder. Ik knipoogde naar Zaire, die boos keek. Aangezien hij het even druk zou hebben, vond ik het geen probleem om met de weerwolf op te trekken totdat hij klaar was.

Deze man was niet gevaarlijk. Ik bedoel, hij was zeker niet het ongeleide projectiel waarover Zaire gehoord had vanuit zijn heksen-theekransje. Mijn magie was sterk afgestemd op het waarschuwen voor gevaar. Oké, misschien straalde hij *bad boy*-vibes uit toen hij binnenkwam, maar van dichtbij wist ik dat er geen tekenen van écht gevaar waren. En o, wat genoot ik ervan zijn mooie gezicht van dichtbij te zien.

We zagen twee lege krukken bij een van de drie bars die verspreid over het dakterras stonden. Latwerk met kerstverlichting creëerde de sfeer en in dit licht leek zijn gezicht zo uit een tijdschrift te komen.

‘Wat is er?’ vroeg hij. Een flauw glimlachje speelde om zijn lippen, die daardoor mijn aandacht weer trokken.

‘Je hebt een vreselijk mooie mond.’

Hij lachte en verbaasde me vervolgens met zijn volgende vraag.

‘Heeft Zaire je niet bang gemaakt?’

‘Hoe bedoel je?’ Ik wist precies wat hij bedoelde. Het overviel me gewoon dat hij meteen een gevoelig onderwerp aansneed.

‘Hij heeft je vast wel verhalen over me verteld.’

‘Enkelvoud. Een verhaal.’

‘Hm.’ Hij knikte en een van zijn mondhoeken krulde omhoog.

‘Zit er een kern van waarheid in dat verhaal?’

‘Ik weet niet wat hij je verteld heeft.’

‘Dat je door het lint ging en je wolf losliet op een zestienjarige. Dat je hem verwond hebt.’

Hij slikte zichtbaar, zijn adamsappel bewoog één keer op en neer, maar hij gaf geen krimp en wendde zijn blik niet af. Nee. Hij hield mijn blik vast, alsof hij gefixeerd was.

‘Er zit een kern van waarheid in, ja. Het was een ongeluk.’

‘Je bent eerlijk. Wauw. Dat is interessant.’

‘Dacht je dat ik zou liegen?’

‘Nee, maar ik dacht dat je ontwijkend zou antwoorden, aangezien ik er vrij zeker van ben dat je indruk op me probeert te maken.’

‘Dat zie je verkeerd. Ik probeer geen indruk op je te maken. Ik wil dat je me ziet.’

‘Waarom?’ Ik liet mijn magische zintuigen hun werk doen. ‘We hebben elkaar net ontmoet.’

‘En toen dat gebeurde, spleet de aarde onder mijn voeten open.’

Op dat moment proefde ik een verschuiving van energie, mijn paranormale lijn raakte zijn emoties. Ik was niet zo vaardig in het lezen van emoties als Clara – mijn tweelingzus, die een Aura was en gevoelens kon lezen als woorden op papier – maar ik ving toch iets op. Als een briesje dat langs waaide. En een magische wind had net golven van oprechtheid door me heen gevoerd. Het was bedwelmend. En agressief. Ik zou zelfs ‘verleidelijk’ zeggen.

Deze weerwolf was uniek.

‘Dus hij heeft je niet bang gemaakt,’ zei hij. Het klonk meer als een uitdaging dan als een vraag.

‘Ik ben er nog, of niet soms?’ Dat leverde me een brede glimlach op. ‘Wauw, wat een grote tanden heb je.’

Hij staarde me een paar seconden aan. ‘En, wat doe jij?’ vroeg hij

vervolgens.

‘Nee, nee, nee.’ Ik schudde mijn hoofd. ‘Laten we dat niet doen. Dat is saai.’

‘Oké.’ Zijn grijns werd breder. ‘Vertel me maar waarover we moeten praten.’

Ik slaakte een zucht en rolde met mijn ogen. ‘Vermáák me, wolfje.’

Die zeer oplettende blik flikkerde heel even voordat zijn wenkbrauwen omhoogschoten en hij op formele toon verder sprak. ‘Er was eens een weerwolf uit Kent, zijn pik was zó lang, echt ongekend. Dus hij vond een heks voor heel fijne seks, en met een hard gehuil was hij weer weggerend.’

Ik gooide mijn hoofd in mijn nek en lachte schor en hard.

‘Jouw beurt,’ zei hij na een zacht gegriinnik.

‘Houden we een limerickwedstrijd?’

‘Jij begon ermee.’ Hij stak twee vingers naar de barkeeper op en wees naar de whisky. ‘Als je er binnen tien seconden geen kan bedenken, win ik.’

Shít! Hij was goed. Ondeugend wolfje.

Ik kuchte, rechtte mijn rug en deed met een trotse houding mijn best. ‘Er was eens een grim uit Liverpool, die betrapt werd op masturberen op een stoel.’ Ik zweeg even. Nico trok hooghartig een wenkbrauw op, waardoor ik moest lachen voordat ik verderging. ‘Maar toen ontmoette hij Alan, die speelde met zijn ballen... en zo werd het een dulle boel?’

‘Vraag je me nou of het een dulle boel werd?’

‘Nee!’ Ik sloeg tegen zijn biceps. Ooo, lekker. ‘Zo kwam het er gewoon uit.’

‘O, lieve Violet,’ zei hij op speels neerbuigende toon. ‘Ik denk dat je net verloren hebt.’

‘Waar heb je het over? Die limerick was perfect.’

‘Eigenlijk rijmde “Alan” en “ballen” slechts bijna, maar niet precies. Dus géén perfecte limerick. Je bent hier duidelijk niet zo’n expert in als ik.’

‘Oké, oké. Als jij een tóplimerick kunt verzinnen die beter is dan die van mij...’

‘Dat moet niet zo moeilijk zijn.’

‘Hou je kop. Zoals ik zei, beter dan die van mij, dan win je.’

‘Ik wil een prijs wanneer ik win.’

‘Als je wint. Beetje last van hoogmoed?’

‘Zelfvertrouwen.’ Hij hield zijn hoofd schuin en er verscheen een arrogante grijns op zijn mooie gezicht. ‘En weerwolven houden van tastbare prijzen voor hun prestaties. We zijn intuïtieve wezens.’

Ik negeerde de grommende manier waarop hij die laatste woorden uitsprak. ‘Een vunzig rijmpje verzinnen noem ik nauwelijks een prestatie.’

‘Je hebt het nog niet gehoord,’ zei hij uitdagend, terwijl de barkeeper twee whisky’s met ijs voor ons neerzette.

‘En waarom denk je dat ik van whisky hou?’ Opdringerig ventje, deze. Het beviel me wel.

‘Heb ik het mis?’

‘Nee, verdomme.’ Ik pakte het glas op en sloeg een slok achterover. ‘Ik weet dat je al iets in gedachten hebt, dus wat wil je als je wint?’

‘Een kus.’

Ik lachte snuivend. ‘Ik ken je niet eens.’ Niet dat dat er ooit toe gedaan had.

‘Je kent me goed genoeg.’

We hadden elkaar letterlijk net in het afgelopen halfuur ontmoet, maar op de een of andere manier had hij volkomen gelijk. Ik had het gevoel dat ik hem goed genoeg kende voor een potje tongworstelen.

‘Prima. Ik zal je een volle minuut geven om er een te bedenken, want dit moet echt helemaal fantastisch worden.’ En ik hoopte dat hij zou winnen, zodat ik hem die prijs kon geven. ‘En om misverstanden te voorkomen: naast mij zal er natuurlijk een medejurylid zijn.’

Toen ik naar de barkeeper zwaaide en ze naar ons toe kwam, legde ik uit waarom we een onbevooroordeeld jurylid nodig hadden. ‘Ik help graag,’ zei ze en ze leunde met haar onderarmen op de bar.

‘Zenuwachtig?’ vroeg ik, want dat leek hij ineens te zijn.

Maar toen niet meer; zijn superieure uitdrukking kwam tien keer sterker terug.

Ik haalde mijn telefoon uit mijn jaszak en vond de timer. 'Je minuut gaat nu in.'

Nadat ik op de startknop duwde, duurde het slechts vijf seconden voordat hij iets zei. 'Er was eens een wolf uit de stad, die een heks ontmoette die prachtig was en gevat.' Zijn stem was laag, heerlijk en nors. 'Ze charmeerde hem meteen, hij kon er niet omheen, en wilde dolgraag in haar gat.'

De meeste vrouwen zouden een man een klap geven als hij zo brutaal was, omdat hij precies zei wat hij dacht. Met name dat hij seks met haar wilde, al zei hij het wat plat. Ik kon alleen maar op mijn lip bijten en mijn hoofd schudden. Ik herkende mijn gelijke.

'Nou, fuck,' mompelde ik.

'Yep, hij heeft gewonnen,' zei de barkeeper voordat ze weg slenterde.

'Wat zeg je ervan, Violet? Krijg ik mijn prijs?'

Voordat ik mezelf in zijn schoot kon werpen, kwam er een man op ons af die ik eerder met de band had gezien. Hij tikte Nico op de schouder. 'Ze zijn klaar voor je, man.'

Zijn verhitte blik verdampde toen hij over zijn schouder keek. 'Shit, dat was ik vergeten.'

'Je was het vergeten?' vroeg de man. 'Is dat niet de reden dat je gekomen bent?' Toen keek de man mij aan en drong het besef tot hem door. 'O, juist. Nou, kom je toch?'

De muziek vervaagde en alleen de stem van de vampier klonk nog door de microfoon. 'Ik heb hier vanavond een speciale gast. Jullie hebben hem vast en zeker al in het stadje gezien. Hier komt Nico Cruz, die een paar nummers gaat spelen.'

Nico greep mijn hand vast toen hij zich van de kruk liet glijden. Hij kneep stevig en de sensatie drong door tot in mijn geslachtsdeel. Hij boog zich voorover tot hij dicht bij mijn oor was. 'Niet weggaan.' Hij leunde iets naar achteren en ving mijn blik. 'Alsjeblieft.' Zijn grijns werd breder. 'Ik wil mijn prijs.'

Terwijl hij de andere man naar het podium volgde, kon ik eens goed naar zijn fantastische kont kijken. 'Ik ook,' mompelde ik en ik nipte van mijn whisky.

Ik leunde tegen de bar, bestelde een old fashioned met bloeds-

naasappel en genoot van de show. Deze weerwolf zat vol verrassingen. Nico sloofde zich niet uit en maakte ook geen gevatte, leuke opmerkingen in de microfoon. Hij pakte gewoon een gitaar, zwaai-de de gitaarband over zijn schouder en begon te spelen. En te zingen.

Fuck. Zijn stem. Ruw en soepel en rokerig, met een directe lijn naar mijn poesje.

Hij speelde 'Feel like I'm drowning' van Two Feet en vervolgens iets van Kaleo en een of ander indieliedje dat ik nog nooit gehoord had. Maar toen hij zijn eigen, mannelijke versie van 'I know you' van Skylar Grey zong, richtte hij zijn aandacht op mij. Ik begon gewoon te trillen. Ik! Trillend op die verdomde kruk.

Dat is het 'm met weerwolven. Er was eens een zeer woedende heks die een man vervloekte, die daardoor de eerste weerwolf werd. De vloek verdeelde hem in tweeën. Schonk hem de gave van de sublieme magie van creativiteit en de vloek waardoor hij tijdens de vollemaan een beest werd. Dus als een weerwolf kunst creëerde, zat daar magie in. En toen Nico voor me zong, zóng hij voor me.

Mijn hart ging sneller kloppen, bloed raasde naar kwellende plekken en zijn stem vibreerde rechtstreeks naar mijn botten. Daardoor bleef ik op die kruk zitten en hield ik mijn blik op die verdomd sexy man gericht, die me een serenade bracht vanaf het podium. Mijn adem deed een wolkje lucht bevriezen.

Toen hij de laatste noten van het liedje in een wanhopige smeekbede uitstootte, op mij gericht, kwam de vampierzanger naast hem staan. Nico stapte weg van de microfoon en ontdeed zich van de gitaar. 'Applaus voor Nico!' zei de man, en het publiek gehoorzaamde. 'We gaan bijna aftellen, mensen.'

Terwijl de vampier het publiek ophitste, stapte Nico van het podium af en kwam hij met een vurige blik naar me toe gelopen.

'O, man.'

Ik kende die blik. En ik was er honderd procent klaar voor. Toen hij bij me kwam, sprong ik van de kruk. Hij pakte mijn hand en verstrengelde zijn vingers met de mijne, waarna hij me wegtrok van de menigte. Ik vroeg niet waar we naartoe gingen. Dat interesseerde me totaal niet. Als hij zijn mond maar op de mijne drukte.

Hij trok me mee achter de bar, waar zich een dunne afscheiding

bevond tussen de achteringang en de ruimte waar de klanten kwamen. Er stonden bierkratten in rijen opgestapeld en er was een heel klein hoekje vrijgelaten. Hij duwde me achteruit dat hoekje in en duwde zijn vingers in mijn haren. Zijn greep verstrakte voordat zijn mond hard op die van mij belandde.

Met behendige precisie en een vleugje wanhoop duwde hij mijn lippen van elkaar. Toen zijn tong de mijne raakte, bewoog ik mijn heupen onwillekeurig omhoog. Ik sloeg een been om zijn heup.

Zijn diepe gegrom rommelde hemels tegen mijn borst. 'Fuck, je bent zo lekker, Violet,' fluisterde hij tegen mijn mond, waarna hij in mijn lip beet en zijn harde pik tussen mijn benen stootte. De wrijving was zalig.

'Praat maar door, wolfje...' Ik reikte omhoog en beet in zijn nek. '... of gebruik die mond voor iets beters.'

Hij verstijfde. Zijn buitenaardse blik hield me gevangen en er hing een vraag in de lucht. Ik bleef hem aankijken terwijl ik mijn broek losmaakte om die te beantwoorden. Het interesseerde me totaal niet dat iemand ons zou kunnen betrappen.

Hij had geen verdere aanmoediging nodig en liet zich op zijn knieën zakken. Zijn lange vingers pakten de zijkanten van mijn spijkerbroek en slipje vast en hij trok ze over mijn benen naar beneden. Hij trok de sneaker aan mijn linkervoet uit, bevrijdde mijn been uit mijn kleren en legde het over zijn schouder.

Misschien had ik gejammerd toen ik met mijn vingers door zijn zwarte, golvende haar kamde en het hard vastgreep om hem ook een beetje van die genotspijn te bezorgen.

Met zijn wolfgroene ogen keek hij naar me op terwijl hij verderging en met het topje van zijn middelvinger langs mijn opening gleed.

Hij snuffelde aan de binnenkant van mijn dij. 'Ik wil verdrinken in je geur,' zei hij met een stem die een paar octaven lager klonk.

'Voel je vrij.'

Dus dat deed hij. Langzaam likte hij me met zijn hete tong, terwijl hij me bleef aankijken. Intuïtief verstrakte mijn greep om zijn haren, waardoor hij diep gromde. Ik jammerde toen hij verderging. Hij likte me met krachtige halen, hij zoog en vuurde me als een raket

op mijn hoogtepunt af.

‘Ik weet niet waar je geleerd hebt je tong zo te gebruiken,’ zei ik hijgend, en verwoed bereed ik zijn mond.

Ik kon mijn zin niet eens afmaken, vergat wat ik wilde zeggen. Ik moest op dat punt komen en daar had ik alleen hem voor nodig. Deze semivreemdeling die een weerwolf was, met een dichter in zijn stem en een duivel in zijn tong.

Het gelach en het hese gejuich van het publiek in de verte verkleinde mijn focus. Er werd in koor afgeteld. ‘Tien, negen, acht, zeven...’

Toen liet Nico twee vingers in me glijden en bewoog ze hard en snel op en neer terwijl hij mijn klit net zo bespeelde als zijn gitaar.

‘Zes, vijf, vier...’

‘Verdomme, je bent zo goed,’ mompelde ik.

‘Drie, twee...’

Hij gromde als antwoord en het vibreerde tegen mijn klit voordat hij zijn vingers iets kromde tijdens zijn strelingen, waardoor hij mijn g-spot raakte en me het laatste zetje gaf.

‘Een!’

In de verte werd vuurwerk afgestoken en er klonk een luid, modern refrein van ‘Auld Lang Syne’ terwijl ik tegen Nico’s mond klaar kwam. Mijn hoofd leunde achterover tegen de scheidingswand en ik staaarde naar de avondhemel. Met kalme halen likte hij verder en hij humde tevreden terwijl hij alles van me oplikte. Ik zou de koude avondlucht, zijn hete mond, de omhoogschietende endorfines en het extatische orgasme niet snel vergeten.

Langzaam kwam ik weer tot mezelf en ik was me vaag bewust van het feit dat Nico mijn slipje en spijkerbroek weer over mijn heen schoof en mijn broek dichtdeed.

Hij ging staan, sloeg zijn vingers om mijn nek en drukte een zachte, langzame kus op mijn mond, waardoor ik onze gemengde geuren kon proeven. Daarna liet hij me los, zijn groene ogen keken vurig en smeulend.

‘Gelukkig nieuwjaar, Violet.’

Ik gaf hem slechts een laatste, lange kus als antwoord. Omdat ik wist wat er vervolgens ging gebeuren. Ik zou snel afscheid nemen,

gebukt de deur uit lopen en zo snel mogelijk terug naar New Orleans gaan. Want wat deze weerwolf ook was, dit was typisch mijn verslaving. Zaire had geen ongelijk gehad toen hij zei dat mijn zus Jules me een klap zou verkopen.

Gelukkig voor mij zou ik deze weerwolf nooit meer zien.